

Sygn. akt I C 257/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie – Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Przemysław Jagosz

Protokolant sekr. sąd. Dagmara Napieraj

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2016 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko **Gminie B.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki 494 287,32 zł (czterysta dziewięćdziesiąt cztery tysiące dwieście osiemdziesiąt siedem złotych trzydzieści dwa grosze) wraz z odsetkami w wysokości jak dla zaległości podatkowych za okres od 16.02.2013 r. do dnia zapłaty, nie wyższymi jednak niż maksymalne odsetki ustawowe za opóźnienie;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki 27 362,50 zł (dwadzieścia siedem tysięcy trzysta sześćdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 257/16

UZASADNIENIE

(...) w W. (dalej również jako A.) żądała od pozwanej **Gminy B.** kwoty 1 094 480,79 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 6.08.2013 r. do dnia 31.12.2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1.01.2016 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. Domagając się wydania nakazu zapłaty, dołączyła weksel, jaki pozwana miała wystawić in blanco na zabezpieczenie roszczeń wynikających z umowy o pomoc finansową, która łączyła strony, wypełniony na kwotę objętą pozwem. Kwota ta obejmowała pomoc finansową, jaką zdaniem powódki pozwana winna zwrócić z uwagi na nienależyte wykonanie umowy i jej wypowiedzenie, których skutkiem był obowiązek zwrotu uzyskanej pomocy – przewidziany w umowie, a nadto odsetki przewidziane umową i doliczone do należności głównej w ramach sumy wekslowej. Jednocześnie A. wskazała, że urzędnicy reprezentujące pozwaną Gminę przy zawieraniu i realizacji umowy zostali prawomocnie skazani w związku z nieprawidłowościami w zakresie jej wykonania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym żądanie pozwu uwzględniono w całości (k. 88).

Nakaz ten utracił moc w całości w związku ze sprzeciwem pozwanej, która wniosła jednocześnie o oddalenie powództwa zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana Gmina wskazała, że:

1) weksel przedstawiony przez powódkę nie został podpisany przez ówczesnego burmistrza – A. K., gdyż widniejący na nim podpis (...) nie pochodzi od tej osoby,

- 2) zgodnie z umową stron weksel powinien być zwrócony po 5 lat od ostatniej płatności, która miała miejsce 22.12.2003 r., zatem jego wykorzystanie po 23.12.2008 r. nie jest prawidłowe,
- 3) powódka jeszcze przed ostatnimi płatnościami miała pełną wiedzę o przebiegu inwestycji; jej pracownicy przeprowadzali 4 kontrole z wizytacją w terenie; ich wyniki były pozytywne, zatem umowa została wykonana należycie i nie było podstaw do jej wypowiedzenia i żądania zwrotu środków,
- 4) wyniki kontroli skarbowej dotyczącej nieprawidłowości w wykonaniu umowy nie przesądzają o zasadności żądania zwrotu pomocy,
- 5) program europejski, z którego pochodziła pomoc, został zakończony i rozliczony, a z tytułu umowy stron A. nie musiała zwracać środków, wobec czego nie doszło po jej stronie do szkody,
- 6) o zwrot udzielonej pomocy A. powinna zwrócić się bezpośrednio do sprawcy szkody,
- 7) roszczenie jest przedawnione.

(sprzeciw k. 97-99)

W dalszych pismach procesowych A. podtrzymała żądanie, przy czym na wypadek nieuwzględnienia weksla zażądała kwoty 494 287,32 zł z odsetkami jak dla zaległości podatkowych za okres od dnia 22.12.2003 r. do dnia zapłaty. Zaznaczyła przy tym, że dochodzi roszczenia, wywodząc je bezpośrednio z faktu nienależytego niewykonania umowy przez pozwaną i zapisów § 10 ust. 1 w zw. z § 9 tej umowy, art. 471 i 472 Kodeksu cywilnego (kc).

Sąd ustalił, co następuje:

Strony łączyła umowa z dnia 9.06.2003 r., w ramach której określono warunki i tryb udzielenia pozwanej pomocy finansowej z funduszy Unii Europejskiej – Programu (...) (w zakresie rocznej umowy finansowej na rok 2000/2001).

Zgodnie z umową pozwana zobowiązała się do wykonania inwestycji polegającej na budowie drogi gminnej B. – S. od km 0+000 do km 2+938,65. Inwestycja miała być realizowana we wsi S., K., B., K., M., K. (§ 2). Droga miała liczyć 2 938,65 m. Ze swojej strony powódka zobowiązała się udzielić na ten projekt pomocy finansowej stanowiącej zwrot części kosztów inwestycji w wysokości 494 287,32 zł – częściowo ze środków krajowych (123 571,83 zł), a częściowo ze środków z Unii Europejskiej (370 715,49 zł - § 3).

Strony ustaliły, że w określonych sytuacjach pozwana utraci prawo do pomocy finansowej, a otrzymaną zwróci w całości. Miało to nastąpić m.in. w przypadku niezrealizowania lub niepełnego zrealizowania inwestycji, zmiany przedmiotu inwestycji bez uprzedniej zgody powódki, złożenia fałszywych informacji lub oświadczeń, które miały istotny wpływ na przyznanie pomocy (§ 9). Jednocześnie, w wypadku takich sytuacji pozwana miała wypowiedzieć umowę ze skutkiem natychmiastowym i wezwać do zwrotu otrzymanej pomocy wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowej, liczonymi od daty przekazania tej pomocy. Rozwiązanie umowy nastąpić miało z datą doręczenia wypowiedzenia. Strony przewidziały również, że w przypadku bezpodstawnego otrzymania pomocy, pozwana zwróci ją w całości, w przypadku pobrania pomocy w nadmiernej wysokości, zwróci nadmiernie pobraną część, zaś powódka może dodatkowo żądać naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań pozwanej (§ 10).

Na zabezpieczenie roszczeń z umowy Gmina miała wystawić weksel in blanco z deklaracją wekslową ((...)). Do weksla została wystawiona deklaracja wekslowa z 9.06.2003 r., podpisana przez ówczesnego burmistrza i skarbnika pozwanej, wystawiona na Gminę i upoważniająca powódkę do wypełnienia weksla in blanco w wypadku niedotrzymania terminu spłaty zobowiązania wynikającego ze wskazanej wyżej umowy.

Pomoc objęta umową została wypłacona w całości.

Ostatnia płatność z tego tytułu nastąpiła w dniu 22.12.2003 r.

Zanim to nastąpiło pracownicy powódki kilkakrotnie kontrolowali sposób realizacji inwestycji, w tym przez wizyty terenowe. W protokołach z tych kontroli nie stwierdzali jednak nieprawidłowości poza nieścisłościami w oznaczeniu nazwy projektu.

Kontrole miały związek m.in. z podnoszonymi publicznie zarzutami mieszkańców Gminy i jej radnych, że inwestycja nie jest realizowana zgodnie z projektem, umową i uchwałami Rady Gminy. Zarzuty te były znane Agencji, w tym jej kierownictwu, które brało udział w poświęconym temu programie telewizyjnym wyemitowanych 29.10.2003 r., czyli jeszcze przed datą ostatniej płatności.

W raporcie z kontroli doraźnej sporządzonym w dniu 1.10.2003 r., zatem blisko 2 miesiące przed ostatnią płatnością, kontrolerzy pozwanej wskazali m.in. że droga S. – B. (której dotyczyła umowa) posiada nr (...), zaś budowa została wykonana na drodze od m. K. do B. w przebiegu drogi oznaczonej nr (...) (kopia raportu k. 207-208).

(bezsporne, kopie - potwierdzenie przelewu k. 21, korespondencja, uchwały i protokoły k. 104-119, nagranie k. 100, protokoły kontroli k. 180-212)

W dniu 14.01.2010 r. Urząd Kontroli Skarbowej w O. wszczął postępowanie kontrolne dotyczące projektu objętego umową stron. W jego wyniku stwierdził szereg nieprawidłowości ze strony pozwanej m.in.:

- a) brak realizacji drogi w miejscowościach wskazanych w umowie,
- b) przedstawienie sfałszowanych pomiarów oraz danych dotyczących liczby gospodarstw i miejscowości objętych inwestycją,
- c) zmianę przebiegu drogi i realizację jej na trasie K. – B.,
- d) brak realizacji części prac wskazanych w projekcie technicznym dołączonym do wniosku o udzielenie pomocy (k. 25).

Wyniki kontroli z dnia 4.03.2011 r. wskazały, że realizacji inwestycji towarzyszyły również nieprawidłowości w działaniu innych podmiotów – Starostwa Powiatowego w P., Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w P., projektantów drogi, wykonawców i inspektora nadzoru (k. 25v-26).

(wyniki kontroli k. 22-28)

Sposób postępowania przedstawicieli pozwanej przy inwestycji objętej umową stron był również przedmiotem postępowania karnego. Ostatecznie ówczesni urzędnicy – burmistrz pozwanej i dwóch inspektorów – zostali skazani wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. za czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 231 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 12 kk, polegający na doprowadzeniu powódki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (wypłacie pomocy objętej umową) w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu burmistrz pozwanej złożył wniosek o pomoc finansową, w którym inspektorzy pozwanej podali nieprawdziwe dane, wprowadzając powódkę w błąd co do lokalizacji drogi, przekraczając przy tym swoje uprawnienia na szkodę interesu publicznego, zaś burmistrz, zlecając wykonawcy budowę drogi w kierunku własnego gospodarstwa, na odcinku, na który nie było projektu technicznego i pozwolenia na budowę, zwiększył w ten sposób jego wartość.

(bezsporne, k. 29-73, informacja k. 244)

Pismem z dnia 12.03.2013 r. powódka wypowiedziała umowę i zażądała zwrotu wypłaconej pomocy w całości, w uzasadnieniu powołując się na znane pozwanej wyniki kontroli Urzędu Kontroli Skarbowej z 4.03.2011 r. Pismo to pozwana otrzymała w dniu 14.03.2013 r.

(bezsporne, kopia k. 179)

Powódka wypełniła weksel in blanco, opatrując go datą płatności 5 sierpnia 2013 r. i sumą wekslową w kwocie 1 094 480,79 zł i następnie, pismem z dnia 12.07.2013 r. wezwała pozwaną do zapłaty sumy wekslowej, odpowiadającej sumie pomocy podlegającej zwrotowi oraz odsetek jak dla zaległości podatkowych za okres od daty otrzymania płatności (kopia weksla k. 75-76, wezwanie k. 18-20).

Pismem z dnia 13.12.2013 r. powódka wezwała pozwaną do próby ugodowej. Pismo zostało złożone w Sądzie Rejonowym w P. w dniu **16.12.2013 r.**

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszym rzędzie należało się odnieść do kwestii związanych z przedstawionym przez powódkę wekslem.

Poza sporem była data i zakres jego uzupełnienia przez powódkę, zarzuty pozwanej dotyczyły natomiast podpisów za wystawcę – niezależnie od zasadności jego wypełnienia w związku z treścią stosunku podstawowego między stronami.

Zgodnie z (...) umowy pozwana Gmina miała wystawić weksel własny in blanco i deklarację wekslową jako zabezpieczenie roszczeń wynikających z umowy.

Nie była kwestionowana treść deklaracji wekslowej z dnia 9.06.2003 r. i okoliczność, że została ona podpisana przez osoby upoważnione do występowania w imieniu pozwanej i oznaczone jako burmistrz pozwanej - A. K. i skarbnik - H. W.. Nie budzi zatem wątpliwości, że wystawcą weksla własnego in blanco związanego z tą deklaracją miała być pozwana Gmina. Niemniej, przedstawiony w sprawie weksel nie zawiera w żadnym miejscu wskazania pozwanej jako jego wystawcy, a złożone na wekslu podpisy nie oznaczają podpisujących osób, jako przedstawicieli Gminy. Podpisy te ograniczają się do treści obejmującej imiona i nazwiska (...) i (...) oraz numery PESEL. Brak wskazania Gminy B. jako wystawcy weksla i oznaczenia, że podpisy na nim złożone są składane przez wymienione osoby, jako przedstawicieli tej Gminy, uniemożliwia przyjęcie, że weksel został wystawiony przez pozwaną. W świetle deklaracji wekslowej nie ulega wątpliwości, że pozwana zobowiązała się do wystawienia weksla własnego in blanco, jednak brak jej oznaczenia jako wystawcy przedstawionego weksla powoduje, że nie jest możliwe uznanie go za wystawionego przez nią, a co najwyżej przez osoby podpisane na wekslu. Okoliczność powyższa uniemożliwia też przyjęcie, że wypełnienie tego weksla przez powódkę skutkowało powstaniem zobowiązania wekslowego po stronie pozwanej Gminy, gdyż mogło jedynie skutkować powstaniem takiego zobowiązania po stronie osób, które podpisały weksel. W tym stanie rzeczy nieistotna dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawała kwestia autentyczności podpisów tych osób na wekslu, co jednocześnie czyniło zbędnym sięganie po wnioskowany przez pozwaną dowód z opinii biegłego z zakresu badania pisma dla ustalenia tej okoliczności. Powództwo zostało bowiem skierowane nie przeciwko nim, a przeciwko Gminie, która – jak już wskazano – nie została oznaczona jako wystawca i w związku z tym nie może zostać uznana za zobowiązaną z weksla.

W związku z tym, że powódka wyraźnie wskazała, że podstawą jej roszczeń na wypadek nieuwzględnienia roszczenia wekslowego są również okoliczności związane z niewykonaniem przez pozwaną umowy z dnia 9.06.2003 r., konieczne było rozważenie sprawy w tym właśnie kontekście. W tym zakresie powódka sprecyzowała, że dochodzi kwoty 494 287,32 zł z odsetkami w wysokości jak dla zaległości podatkowych za okres od 22.12.2003 r. do dnia zapłaty z uwagi na nienależyte wykonanie umowy i jej wypowiedzenie.

W ocenie Sądu w świetle przedstawionych dowodów nie ulega wątpliwości, że umowa łącząca strony nie została przez pozwaną wykonana należycie. Przedmiotem zobowiązania pozwanej była budowa drogi gminnej B. – S. od km 0+000 do km 2+938,65, przy czym droga miała przebiegać przez określone miejscowości i realizować szereg celów wymienionych we wniosku o dofinansowanie, złożonym przed zawarciem umowy. Niekwestionowane wyniki kontroli dokonywanych przez powódkę w 2003 r., jak również poczynionych w 2011 r. przez Urząd Kontroli Skarbowej w O., a nadto ustalenia objęte prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 3.04.2015 r. w sprawie (...), wskazują, że już na etapie wniosku o dofinansowanie przedstawiciele pozwanej podali nieprawdziwe dane, wprowadzając powódkę w błąd co do lokalizacji drogi (sfalszowane pomiary oraz dane dotyczące liczby gospodarstw i miejscowości objętych

inwestycją), zaś na etapie realizacji doszło do niezgodnionej z powódką zmiany przebiegu drogi (wykonanie na trasie K. – B., czyli drodze nr (...), na odcinku 2+934,65 do 0+000, zamiast na trasie B. – S., czyli drodze nr (...) na odcinku 0+000 do 2+ (...),65 – por. k. 22-29, 207-208, 221-244).

Powyższe oznacza, że zobowiązanie pozwanej nie zostało wykonane należycie, czyli zgodnie z umową. Upoważniało to powódkę do wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym (§ 10), a nadto zobowiązywało pozwaną do zwrotu otrzymanej pomocy finansowej w całości wraz z odsetkami w wysokości jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od daty przekazania tej pomocy - w terminie 14 dni od otrzymania wypowiedzenia (§ 9 i 10 ust. 4). Powódka wypowiedziała umowę pismem z dnia 12.03.2013 r., które pozwana otrzymała w dniu 14.03.2013 r. W konsekwencji, do dnia 28.03.2013 r. pozwana winna zwrócić powódce całą kwotę otrzymanej pomocy wynoszącą bezspornie 494 287,32 zł wraz z odsetkami w wysokości jak dla zaległości podatkowych za okres od dnia 22.12.2003 r. (kiedy to otrzymała ostatnią część pomocy od powódki). Nie zmienia tego podnoszona przez pozwaną okoliczność, że o nieprawidłowościach przy wykonaniu umowy powódka była informowana na bieżąco i nie znajdowała podstaw do odmowy lub wstrzymania płatności pomocy. Nie oznacza to bowiem, że umowa została wykonana przez pozwaną należycie, świadczy natomiast o złej jakości pracy powódki, która jednakowoż nie sprawia, że zobowiązanie do zwrotu pomocy, jakie pozwana przyjęła na siebie w ramach umowy, przestało być aktualne.

W ocenie Sądu nie ma również podstaw do przyjęcia za uprawniony pogląd pozwanej, że powódka wobec upływu czasu utraciła prawo do rozwiązania wykonanej umowy, wobec czego wypowiedzenie z dnia 12.03.2013 r. było bezskuteczne. Uprawnienie do „wypowiedzenia” umowy ujęte w jej § 10 nie zostało przez strony ograniczone żadnym terminem, po upływie którego nie mogłoby zostać wykonane. Sposób jego sformułowania wskazuje nadto, że w przypadku stwierdzenia uzasadniających to okoliczności powód ma obowiązek „wypowiedzenia” umowy i związany z tym obowiązek wezwania pozwanej do zwrotu pomocy, o czym świadczy użycie określeń „wypowiada” i „wzywa”. Abstrahując od użycia określeń „wypowiada” i „wypowiedzenie”, przewidzianych zazwyczaj dla stosunków o charakterze trwałym (najem, dzierżawa, zlecenie), w ocenie Sądu należy przyjąć, że strony układając w ten sposób łączący jej stosunek zawarły dodatkowe zastrzeżenia umowne, które w przypadku spełnienia określonych przesłanek upoważniały powódkę do rozwiązania umowy (uprawnienie o charakterze majątkowym), a nadto zobowiązywały pozwaną do zwrotu otrzymanej pomocy (obowiązek o charakterze majątkowym). Dostrzec przy tym trzeba, że obowiązujące przepisy przewidują podobne uprawnienie do odstąpienia od umowy np. przy rękojmi za wady przy sprzedaży. Wprawdzie możliwość jego wykorzystania jest ograniczona czasowo, niemniej, w ocenie Sądu strony działając zgodnie z zasadą swobody umów mogły ułożyć łączący je stosunek prawny odmiennie, tak jak uczyniły to w niniejszej sprawie.

Pozwana podniosła również zarzut przedawnienia dochodzonego przez powódkę roszczenia.

W ocenie Sądu zarzut ten jest częściowo zasadny.

Zgodnie z art. 117 i 118 kc roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, a po upływie jego terminu, zobowiązany może uchylić się od ich zaspokojenia. Termin przedawnienia wynosi 10 lat, zaś dla roszczeń o świadczenia okresowe i związane z prowadzeniem działalności gospodarczej – 3 lata.

Powódka dochodziła zwrotu uzyskanej przez pozwaną pomocy finansowej oraz odsetek w wysokości i za okres przewidziane umową. Oba roszczenia mają charakter majątkowy, przy czym roszczenie o odsetki jest roszczeniem okresowym. Nic nie świadczy o tym, by umowa stron miała związek z prowadzoną przez nie działalnością gospodarczą. Oznacza to, że roszczenie o zapłatę 494 287,32 zł, jako zwrotu przekazanej pomocy, przedawniało się z upływem lat 10, zaś roszczenie o odsetki z upływem lat 3 od daty wymagalności tych roszczeń, a jeżeli ich wymagalność zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, od dnia, w którym stałyby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Jak wskazano wyżej, zobowiązanie pozwanej do zwrotu uzyskanej pomocy w całości wraz z odsetkami aktualizowało się w przypadku wystąpienia określonych umową przesłanek (§ 9). Ich wystąpienie obligowało powódkę do wypowiedzenia umowy i wezwania o zwrot pomocy, którą pozwana miała wpłacić na konkretnie oznaczony

rachunek bankowy w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania. Termin spełnienia tego świadczenia i jego wymagalność zostały zatem faktycznie uzależnione od wezwania przez powódkę. Oznacza to, że początek biegu terminu przedawnienia jej roszczeń rozpoczynał się z dniem, w którym stałyby się one wymagalne, gdyby powódka podjęła czynności zmierzające do uzyskania zwrotu pomocy i zapłaty odsetek w najwcześniejszym możliwym terminie.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że jeszcze przed datą ostatniej płatności, tj. 22.12.2003 r., powódka miała świadomość nieprawidłowości przy realizacji umowy. Była o tym informowana przez radnych pozwanej Gminy, wskazywały na to wyniki kontroli z 1.10.2003 r., a sprawa zmiany przebiegu drogi była przedmiotem doniesień medialnych. Ostatecznie pomoc w pełnej wysokości została wypłacona w dniu 22.12.2003 r. Oczywiście jest, że przed tą datą powódka nie mogła zażądać zwrotu pomocy, chociaż mogła ewentualnie wypowiedzieć umowę i odmówić wypłaty pomocy, co jednak nie nastąpiło. W konsekwencji bieg terminu przedawnienia roszczeń objętych pozwem rozpoczął się najwcześniej z dniem 22.12.2003 r. i dla roszczeń okresowych o odsetki upływał z końcem 3 lat dla każdego dziennego okresu odsetkowego (czyli dla pierwszego okresu odsetkowego - z dniem 22.12.2006 r.), zaś dla roszczenia o zwrot wypłaconej pomocy, dla którego obowiązywał 10-letni termin przedawnienia - z dniem **22.12.2013** r.

Przed upływem tego ostatniego terminu, w dniu 16.12.2013 r., powódka złożyła w Sądzie Rejonowym w P. wniosek o zawezwanie pozwanej do próby ugodowej w zakresie roszczeń objętych niniejszym pozwem. Zgodnie z art. 123 § 1 kc czynność ta, podjęta przed sądem i zmierzająca do zaspokojenia wskazanych roszczeń, przerwała bieg przedawnienia roszczeń w tej dacie jeszcze nieprzedawnionych. Postępowanie przed Sądem Rejonowym w P. nie zakończyło się zawarciem ugody, co stwierdzono w protokole posiedzenia w dniu 6.03.2014 r. Z tą datą rozpoczął się na nowo bieg przedawnienia roszczeń powódki nieprzedawnionych przed 16.12.2013 r.

Pozew w sprawie niniejszej wpłynął do Sądu w dniu 16.02.2016 r. (k. 3).

W tej dacie nie upłynął jeszcze 10-letni termin przedawnienia (liczony od zakończenia postępowania pojednawczego, tj. od 6.03.2014 r.) dla roszczenia o zwrot pomocy wypłaconej pozwanej w kwocie 494 287,32 zł. Niewątpliwie natomiast przedawnieniu uległo roszczenie o odsetki za okres wcześniejszy niż 3 lata poprzedzające złożenie pozwu (tj. za okres do 16.02.2013 r.), a to w związku z krótszym terminem ich przedawnienia i okresowym charakterem sprawiającym, że odsetki przedawniają się na bieżąco, z upływem każdego dnia.

Pozwana skorzystała z przysługującego jej zarzutu przedawnienia i skutecznie uchyliła się od zaspokojenia roszczenia odsetkowego powoda w przedawnionej części.

Ponieważ w pozostałej mierze zarzut ten nie był zasadny, a nadto z przedstawionych wcześniej względów, na podstawie art. 353 § 1 kc w związku z § 9 i 10 umowy stron, na rzecz powódki zasądzono zwrot pomocy w kwocie **494 287,32** zł wraz z odsetkami w wysokości jak dla zaległości podatkowych za okres od 16.02.2013 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części (pkt I i II sentencji wyroku).

W związku z częściowym uwzględnieniem powództwa, którym pierwotnie powódka żądała z weksla kwoty 1 094 480,79 zł (obejmującym należność główną i skapitalizowane odsetki) wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi, modyfikując go później przez żądanie należności głównej i nieskapitalizowanych odsetek umownych liczonych od dnia 22.12.2003 r., a które ostatecznie uwzględniono wyłącznie w zakresie należności głównej i odsetek w nieprzedawnionej części obejmując okres ostatnich lat 3 (zamiast żądanych 13), czyli w ok. połowie, Sąd przyjął, że koszty procesu powinny zostać rozliczone między stronami proporcjonalnie (art. 100 kpc).

Koszty powódki obejmowały opłatę od pozwu i wynagrodzenie pełnomocnika w stawce wynikającej z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, czyli łącznie 69 125 zł. W związku z uwzględnieniem powództwa w około 50 %, koszty te można uznać za zasadne również w połowie, tj. do kwoty 34 562,50 zł. Koszty pozwanej obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika w stawce wynikającej z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Połowa tych kosztów wynosi 7 200 zł. Różnica wskazanych kwot w wysokości 27 362,50 zł wypada na korzyść powódki i dlatego zasądzono ją na jej rzecz w pkt III sentencji wyroku.